

bidrage til en Bevægelse, som fra Ædruelighedssynspunktet maa anses for heldig, nemlig Fjernelsen af de Beværtninger, der ikke kunne betale sig, de smaa Beværtninger, der »gaa paa Pumperne« — netop de maa anses for de samfundsfarligste — og Nyttøgørelsen af de paagældende Beværterrettigheder i sundere Foretagender.

Skulde man imidlertid, trods de Muligheder, der saaledes staa virkelige Gæstgiverier aabne for at beværte alle og enhver, endnu nære Frygt for, at sunde Foretagender i kortere eller længere Tid skulde komme til at staa blokkede for fornøden Beværterret, er der i Forslagets § 21 skabt en tredje Udvej, som synes at maatte berolige enhver Ængstelse.

Forslaget gaar altsaa ud paa, at Gæstgiverier ikke som saadanne have selvstændig almindelig Beværterret, og den Beværtninger gældende Antalsgrænse bliver saaledes effektiv, ogsaa omfattende de Beværtninger, som maatte være knyttede til Gæstgiverier.

Foruden de ovennævnte principielle Indvendinger mod at nægte Gæstgiverier uden Beværterbevilling almindelig Beværterret har man fremsat politimæssige Betænkkeligheder, idet man har ment, at Grænsen for Gæstgivernes Serveringsret vanskelig kunde overholdes, ligesom man har frygtet, at hvis Grænsen blev overholdt, vilde den komme til at føles som i høj Grad trykkende.

Gæstgiveriet uden Beværterbevilling adskiller sig fra Pensionatet og »hotel garniet« alene derved, at medens de sidste kun maa tage mod Gæster for mindst en Uge, maa Gæstgiveriet tage mod Gæster for kortere Tid. Dette danner Adskillelsen mellem, om Driften kræver Borgerskab, saaledes som Gæstgiveridrft gør, eller er fri Næring, saaledes som de to andre af de nævnte Forretninger ere.

Hvis nu den kortere Tid, i hvilken Gæstgiveriet, maatte tage mod Gæster, ikke havde noget Minimum, hvis Gæstgiveriet med andre Ord maatte beværte Øjebliksgæster, vilde der vistnok for Byernes Vedkommende kunne opstaa politimæssige Vanskeligheder, thi hvor er i en By Sondringen mellem Øjebliksgæster og Folk fra Gaden? For Byernes Vedkommende har man derfor ment at burde opstille den Grænse, at Gæsterne skulle være tagne ind i Gæstgiveriet for Natten¹⁾; men med denne Bestemmelse ses det ikke, at de politimæssige Vanskeligheder ville blive større for Gæstgiverierne, end de ere for Pensionaters og »hôtels garnis« Vedkommende. At det i saadanne af og til hænder, at Serveringen af et Glas Øl eller et Maaltid Mad kunde rammes af Næringsloven, er meget sandsynligt; men det er i og for sig af ringe Betydning. Hovedsagen er, at Pensionater og »hôtels garnis« ikke maa holde offentlig Beværtning, og der er ingen Grund til at antage, at dette ikke i alt væsentligt overholdes. Allerede Indretningen og Beliggenheden af Pensionaters Serveringsrum gør det oftest uhensigtsmæssigt at anvende dem til offentlig Beværtning, og det samme vil vistnok ogsaa blive Tilfældet med de heromhandlede Gæstgiverier. En vis Regulering her gennem en Lokalvedtægt er i øvrigt muliggjort i Forslagets § 28, 2. Stk.

Paa Landet indeholde allerede nu de fleste Krobevillinger den Bestemmelse, at der i Gæstgiveriet kun maa beværtes rejsende. Medens det i Byerne, hvor Øjebliksgæster kunne tage ind saa mange Steder, er fuldt forsvarligt at indskrænke Gæstgiveriets Serveringsret til Nattegæster, lader dette sig ikke gøre paa Landet. Her maa Gæstgiveren kunne beværte enhver rejsende, og da derved Grænsen mellem de Gæster, der maa beværtes, og de, der ikke maa beværtes, bliver mere udvisket, er Forslaget blevet staaende ved den allerede nu gældende Regel, at Gæstgiveri paa Landet med Udskænkning af stærke Drikke er en Bevillingssag lige saavel som almindelig Beværtning med stærke Drikke.

Den Ængstelse, der ikke sjældent kommer til Ord for, at de her nævnte Baand paa Gæstgiverier ville blive følte som alt for trykkende, beror vistnok paa en fejlagtig Opfattelse af, hvor Grænserne for Gæstgiveriets Serveringsret ligge. Gæstgiveriet maa beværte den herbergerede Gæst, o: for Betaling servere ham Mad og Drikke uden Hensyn til, om det er ham selv, eller om det er medbragte Gæster, der nyde den — ganske som i Pensionater — og det maa — ganske som i disse — beværte en fast Kreds til regelmæssige Maaltider ved sluttet Bord.

¹⁾ Se § 2, 4de Stk.